

# Kniha Daniel – číslo štyridsaťpäť

*Symbolická premena: Odhaľovanie tajomstva každodennej služby v knihe Daniel*

Jeff Pippenger

2024-01-09

„Každodenná obet“ v knihe Daniel bola Williamom Millerom rozpoznaná ako symbol pohanského Ríma alebo pohanstva, no v posledných dňoch je symbolom odmietnutia základných práv Williama Millera. Predstavuje završenie vzbury, ktorá sa začala v roku 1863 odmietnutím Millerovho chápania Mojžišových „sedemkrát“ z Levitika dvadsaťšesť. Keď adventizmus odmietol správnu identifikáciu „každodennej obete“ ako pohanstva, premenil symbol satana na symbol Krista. Izaiáš označuje toto dielo ako prevracanie vecí naruby. Odmietnutie „každodennej obete“ bolo ustanovené v 30. rokoch 20. storočia (tretej generácii adventizmu), no spornou otázkou bolo už od roku 1901 (v druhej generácii adventizmu). Tak ako pri starovekom Izraeli, postupné odmietanie pravdy viedlo k prijatiu bludu, ktorý obsahoval prvky neodpustiteľného hriechu.

Neodpustiteľný hriech hašterivých Židov bol znázornený vtedy, keď skutky, ktoré vykonal Kristus, označili za skutky Satana. Staroveký Izrael je hlavný symbol moderného Izraela a moderný Izrael urobil práve to isté, len opačne. Vzal skutky Satana (pohanstvo) a pripísal tieto skutky Kristovi. Vzbur starovekého Izraela zahŕňa aj ich voľbu Satana za svojho kráľa.

Keď teda Pilát počul tie slová, vyviedol Ježiša von a posadil sa na sudcovskú stolicu na mieste, ktoré sa volá Dlažba, ale po hebrejsky Gabbatha. A bol Pripravný deň Veľkej noci, okolo šiestej hodiny; i povedal Židom: Hľa, váš Kráľ! Ale oni kričali: Preč s ním, preč s ním, ukrižuj ho! Pilát im povedal: Vášho Kráľa mám ukrižovať? Najvyšší kňazi odpovedali: Nemáme kráľa, iba cisára. Vtedy im ho teda vydal, aby bol ukrižovaný. A oni vzali Ježiša a odvedli ho. Ján 19:13–16.

Pilát bol predstaviteľom pohanského Ríma a sestra Whiteová stotožňuje draka, ktorý bol vyvrhnutý z neba v dvanástej kapitole Zjavenia, so satanom; avšak v druhotnom zmysle je drak aj pohanský Rím. Drak je teda symbolizovaný „ustavičnou obeťou“. Koniec vzbury starovekého Izraela, keď verejne vyhlásili: „Nemáme kráľa, iba cisára,“ predstavoval ich verejné vyhlásenie, že sú poddanými svojho kráľa, a ich kráľom bol satan. Táto vzbur proti Bohu ako Kráľovi sa začala za dní proroka Samuela, keď zavrhl Boha ako svojho kráľa a žiadali, aby im bol daný ľudský kráľ, aby mohli byť ako ostatné národy.

Vtedy sa zhromaždili všetci starší Izraela a prišli k Samuelovi do Rámy a povedali mu: Hľa, ty si zostarol a tvoji synovia nechodia po tvojich cestách; ustanov nám teraz kráľa, aby nás súdil ako všetky národy. Ale Samuelovi sa nepáčila tá vec, keď povedali: Daj nám kráľa, aby nás súdil. A Samuel sa modlil k Hospodinovi. A Hospodin riekol Samuelovi: Poslúchni hlas ľudu vo všetkom, čo ti hovorí; lebo nezavrhl ťeba, ale zavrhl mňa, aby som nekráľoval nad nimi. Podľa všetkých skutkov, ktoré robili odo dňa, keď som ich vyviedol z Egypta, až do tohto dňa, ktorými ma opustili a slúžili iným bohom, tak robia aj tebe. 1 Samuel 8:4–8.

Staroveký Izrael si nikdy neuvedomil, že zavrhol Boha, ani to, že jeho túžba po pozemskom kráľovi dospeje až do bodu, keď ukrižuje Mesiáša a za svojho kráľa si zvolí Satana. Ich vzburá bola skrytá pred ich očami ich vlastnými samospravodlivými predstavami, že napriek zavrhnutiu Boha sú stále vyvoleným ľuďom, lebo napokon, ako usudzovali, Boh predsa aj po Samuelovi naďalej zachovával svätú prorockú službu.

Nesprávne vykladali prorockú službu prorokov v domnení, že prítomnosť Božích prorokov dokazuje, že sú Božím vyvoleným ľuďom. Nevideli, že sú ďaleko od Boha a že proroci sa ich usilovali priviesť späť k Bohu, lebo činnosť prorokov vykladali ako dôkaz Božieho vedenia. A to napriek tomu, že naďalej odmietali všetky posolstvá prorokov, ktorí k nim boli poslaní. To isté zvädzanie prišlo na adventizmus v roku 1863.

Adventizmus zavrhol hnutie, ktoré bolo zhromaždené prostredníctvom služby Williama Millera, a rozhodol sa stať sa právne registrovanou cirkvou v tom istom roku, v ktorom zavrhol Mojžišovo posolstvo o „sedemnásobku času“, podané prostredníctvom Eliáša (Willama Millera). V tom istom roku vytvorili falošnú prorockú mapu, ktorú už nebolo možné čítať a ktorá už nemohla „hovoriť“ podľa Habakuka 2, verš 3, lebo si vyžadovala vysvetľujúci leták. Habakukove mapy sa dali čítať také, aké boli, a preto mohli „hovoriť“.

Adventizmus odmietol vykonať akékoľvek sebaspytovanie ohľadom rozhodnutia, ktoré urobili v roku 1863, keď napokon mali medzi sebou prorokyňu, čo dokazovalo, že sú ľuďom ostatku označeným v knihe Zjavenie, ktorý mal Ducha proroctva. Prejavili toho istého ducha a postoj ako staroveký Izrael a vzburá, ktorá sa začala odmietnutím prvého klenotu, ktorý objavil Miller, napokon viedla aj k ich odmietnutiu Millerovej identifikácie klenotu „každodennej“.

Novodobý Izrael odmietol Millerovo chápanie „každodennej“, symbolu pohanského Ríma, ktorý je zasa symbolom satana, a tvrdil, že „každodenná“ je symbolom Krista. Inými slovami, novodobý Izrael sa rozhodol prijať satanský symbol ako symbol Krista. Tak ako staroveký Izrael vyhlásil, že nemá iného kráľa než Cézara, predstaviteľa pohanského Ríma, ktorý je symbolom satana.

Z hľadiska prorockej aplikácie si táto voľba vyžadovala, aby moderný Izrael nanovo vyložil siedmu, ôsmu a deviatu kapitolu Daniela, teda práve tie kapitoly, ktoré sú znázornené riekou Uľaj a ktoré predstavovali rozmnoženie poznania v dejinách milleritov. Boli by prinútení zmeniť tieto kapitoly, lebo ôsma kapitola sa priamo trikrát odvoláva na „každodennú“.

Prinútení dejinami, v ktorých bolo videnie o rieke Uľaj odpečatené, milleriti nemohli pred Kristovým návratom a nastolením Jeho večného kráľovstva, ako je znázornené v druhej kapitole Daniela, vidieť nijaké iné pozemské kráľovstvá. Preto považovali štvrté kráľovstvo Ríma za jedno kráľovstvo s dvoma aspektmi. Tieto dva aspekty boli priamo znázornené v siedmej a ôsmej kapitole Daniela. Daniel uvádza, že videnie, ktoré prijal v ôsmej kapitole, treba chápať v spojení s videním zo siedmej kapitoly.

V treťom roku kráľovania kráľa Belšaccara sa ukázalo mne, Danielovi, videnie po tom, ktoré sa mi ukázalo na počiatku. Daniel 8:1.

Videním, „ktoré sa“ Danielovi „ukázalo na počiatku“, bolo videnie zo siedmej kapitoly.

V prvom roku Balsazara, babylonského kráľa, mal Daniel na svojom lôžku sen a videnia svojej mysle; potom ten sen zapísal a vyrozprával podstatu vecí. Daniel 7,1.

Dve videnia predstavujú dva aspekty kráľovstiev biblického prorocstva, ktoré boli najprv znázornené v druhej kapitole Daniela. Štyri kráľovstvá Babylonu, Médo-Perzie, Grécka a Ríma sa opakujú v siedmej kapitole a potom znovu v ôsmej kapitole, avšak s rozlíšením medzi politickými prvkami štyroch kráľovstiev a náboženskými prvkami štyroch kráľovstiev. V siedmej kapitole Daniela sú kráľovstvá znázornené dravými šelmami, no v ôsmej kapitole sú tie isté kráľovstvá predstavené prostredníctvom svätynných zvierat. Daniel si želal porozumieť videniu zo siedmej kapitoly, a Gabriel k nemu prišiel, aby mu ho vysvetlil.

Ja, Daniel, som bol zarmútený vo svojom duchu uprostred svojho tela a videnia mojej hlavy ma desili. Pristúpil som k jednému z tých, ktorí tam stáli, a pýtal som sa ho na pravdu o tomto všetkom. A povedal mi to a oboznámil ma s výkladom tých vecí. Tieto veľké šelmy, ktoré sú štyri, sú štyria kráľi, ktorí povstanú zo zeme. Ale svätí Najvyššieho prijmu kráľovstvo a budú vlastniť kráľovstvo naveky, až na veky vekov. Daniel 7:15–18.

Danielovi bolo oznámené, že štyri šelmy predstavujú štyri pozemské kráľovstvá, ktoré budú existovať až dovtedy, kým nebude ustanovené Božie večné kráľovstvo, v súlade s druhou kapitolou knihy Daniel. Mali to byť štyri pozemské kráľovstvá, ktoré predchádzali príchodu Božieho večného kráľovstva, znázorneného v druhej kapitole kameňom, ktorý bol odťatý z vrchu a naplnil celú zem.

Sestra Whiteová posunula milleritské chápanie tých štyroch kráľovstiev ďaleko za hranice milleritského chápania, keď sa zaoberala šelmou zo zeme v trinástej kapitole Zjavenia.

„V tomto bode je predstavený ďalší symbol. Prorok hovorí: ‚Videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; a mala dva rohy podobné baránkovým.‘ Verš 11. Tak vzhľad tejto šelmy, ako aj spôsob jej vzostupu naznačujú, že národ, ktorý predstavuje, sa nepodobá tým, ktoré boli zobrazené v predchádzajúcich symboloch. Veľké kráľovstvá, ktoré vládli svetu, boli prorokovi Danielovi predstavené ako dravé šelmy, povstávajúce, keď ‚štyri nebeské vetry zápasili na veľkom mori‘. Daniel 7:2. V sedemnásť kapitole Zjavenia anjel vysvetlil, že vody predstavujú ‚ľudí, zástupy, národy a jazyky‘. Zjavenie 17:15. Vetry sú symbolom sváru. Štyri nebeské vetry zápasiace na veľkom mori predstavujú hrozné výjavy dobývania a revolúcie, prostredníctvom ktorých kráľovstvá dosiahli moc.“ Veľký spor, 439.

Šelmy sú symbolmi výbojov, ktoré sa uskutočnili, keď kráľovstvá prichádzali k moci. Dravá šelma prorocky predstavuje politickú, hospodársku a vojenskú moc kráľovstva. Tie isté kráľovstvá, ktoré sú predstavené v druhej a siedmej kapitole Daniela, sú predstavené aj v ôsmej kapitole, avšak tam sú všetky spojené s prvkami odvodenými od Božej svätyne, a tým predstavujú náboženský prvok týchto kráľovstiev, lebo všetky boli zjednotením cirkvi a štátu.

V treťom roku kráľovania kráľa Belšaccara sa mi, mne Danielovi, ukázalo videnie po tom, ktoré sa mi ukázalo na počiatku. A videl som vo videní; a stalo sa, keď som videl, že som bol v Šúšane, v paláci, ktorý je v provincii Elam; a videl som vo videní, že som bol pri rieke Ulaj. Potom som pozdvihol svoje oči a videl som, a hľa, pred riekou stál baran, ktorý mal dva rohy;

a oba rohy boli vysoké, ale jeden bol vyšší než druhý, a ten vyšší vyrástol napokon. Videl som barana, ako bodal na západ, na sever i na juh, takže nijaké zvieratá nemohli obstáť pred ním, a nebolo nikoho, kto by mohol vytrhnúť z jeho ruky; ale robil podľa svojej vôle a stal sa veľkým. A keď som to pozoroval, hľa, od západu prichádzal cap ponad povrch celej zeme a nedotýkal sa zeme; a cap mal medzi očami nápadný roh. A prišiel k baranovi, ktorý mal dva rohy, ktorého som videl stáť pred riekou, a rozbehol sa proti nemu v prudkosti svojej sily. A videl som ho prísť celkom blízko k baranovi; a rozhorčil sa proti nemu a udel barana, a zlomil mu oba rohy; a baran nemal sily obstáť pred ním, ale zrazil ho na zem a pošliapal ho; a nebolo nikoho, kto by mohol vyslobodiť barana z jeho ruky. Preto sa cap stal preveľmi veľkým; ale keď zosilnel, veľký roh sa zlomil, a namiesto neho vyrástli štyri nápadné rohy ku štyrom nebeským vetrom. Daniel 8:1–8.

Ôsma kapitola sa začína tým, že Daniel potvrdzuje, že vtedy žije v dejinách prvého kráľovstva biblického prorocstva (Babylonu), no jeho videnie neuvádza nijaký symbol, ktorý by mal predstavovať Babylon, pretože sa začína baranom, ktorý predstavoval druhé pozemské kráľovstvo Médo-Perzie. Neprítomnosť symbolu Babylonu je zámerná, lebo jednou z hlavných charakteristík Babylonu je, že predstavuje kráľovstvo, ktoré je odstránené a potom znovu obnovené, ako to znázorňuje Nabuchodonozorových „sedem časov“ života ako zviera. Počas týchto „siedmich časov“ je znázornený prvok duchovného Babylonu (pápežstvo), lebo pápežstvo je kráľovstvom, na ktoré sa zabudne na sedemdesiat symbolických rokov, počas ktorých utrpelo smrteľnú ranu. Skutočnosť, že Daniel uvádza, že prijíma videnie „v treťom roku kráľovania kráľa Balsazára“, označuje Babylon ako kráľovstvo, ktoré predchádza druhému kráľovstvu Médo-Perzie, no zároveň zdôrazňuje Babylon ako skryté alebo zabudnuté kráľovstvo, na ktoré sa zabúda počas dní jedného kráľa.

Zvery ôsmej kapitoly nie sú dravé šelmy; sú to zvieratá, ktoré sa používali ako obetné zvieratá v službe svätyne. Štvrté kráľovstvo je predstavené ako „malý roh“, nie ako šelma, no rohy boli súčasťou Božej svätyne, lebo oltáre v Božej svätyni mali rohy ako súčasť svojho usporiadania.

Nielenže boli štyri prorocké kráľovstvá u Daniela predstavené pomocou svätyňových výrazov, ale rozprávanie tejto kapitoly obsahuje aj niekoľko slov odvodených priamo zo služby Božej svätyne. Rozprávanie v tejto kapitole je podané hebrejskými slovami prevzatými zo svätyňovej služby, no do štruktúry kapitoly je zároveň včlenený aj samotný úkon predloženia obete v rámci svätyňovej služby. Skutočnosť, že Daniel zámerne spojil siedmu a ôsmu kapitolu, umožňuje tým, ktorí chcú vidieť, aby rozpoznali, že siedma kapitola určuje štátnictvo kráľovstiev biblického prorocstva a ôsma kapitola určuje cirkevnictvo kráľovstiev biblického prorocstva.

Adventizmus bol prinútený zakryť túto skutočnosť satanskými bájkami, lebo toto uznanie odhaľuje, že Millerove klenoty boli presne také, aké ich Boh zamýšľal. Ich odmietnutie Millerovho chápania „každodennej služby“ je predstavené ako tvrdenie, že „Boh nemal žiadne porozumenie“, pretože tvrdia, že keď Boh dal Millerovi tento rámec (prostredníctvom služby svätých anjelov), nebol presný.

Veru, vaše prevracanie vecí naruby sa bude pokladať za hrnčiarovu hlinu; či azda povie dielo o tom, ktorý ho utvoril: Neurobil ma? Alebo povie vytvorená vec o tom, ktorý ju vytvoril: Nemal

rozum? Izaiáš 29,16.

Millerov rámec bol prorockou štruktúrou, ktorú rozpoznal a používal, avšak od roku 1863 sa adventizmus vrátil k teologickým aplikáciám odpadlickeho protestantizmu a katolicizmu, aby zakryl klenoty Millerovho sna. Adventizmus prijal falošný rámec (to, čo je orámované), aby odmietol dielo, a tiež Tvorcu diela. Týmto tvrdia, že Tvorca diela nemá porozumenie. Odmietnutie tohto rámca bolo a stále je odmietnutím nárastu poznania, ktorý bol odpečatený v roku 1798. Tí, ktorí odmietajú nárast poznania, odmietajú dielo i Tvorcu diela, a v Danielovom zmysle boli „bezbožní“.

Mnohí budú očistení, vybielení a preskúšaní; bezbožní však budú páchať bezbožnosť; a nikto z bezbožných neporozumie, ale múdri porozumejú. Daniel 12,10.

„Bezbožní budú páchať bezbožnosť,“ čím sa označuje postupné stupňujúce sa odmietanie pravdy. Odmietnutie rámca zo strany bezbožných je odmietnutím Boha, a Boh zasa odmieta bezbožných pre odmietnutie, ktoré sa usilujú uskutočniť prostredníctvom falošného rámca.

Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi nebol kňazom; keďže si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvoje deti.  
Ozeáš 4:6.

Boží ľud, ktorý bol od roku 1844 až do roku 1863 Božími „kňazmi“, bol zavrhnutý pre nedostatok „poznania“, ktoré bolo rozmnožené prostredníctvom služby Williama Millera. Je dôležité vziať do úvahy kontext šiesteho verša v Ozeášovi, pretože tento kontext odhaľuje stupňujúcu sa vzburu proti pravde, predstavovanej ako „poznanie“.

Počujte slovo Hospodinovo, synovia Izraelovi, lebo Hospodin vedie spor s obyvateľmi krajiny, pretože v krajine niet pravdy, ani milosrdenstva, ani poznania Boha. Kliatbou a lžou, vraždením a kradnutím, cudzoložstvom prestupujú všetky medze a krv sa dotýka krvi. Preto bude krajina smútiť a každý, kto v nej býva, bude hynúť spolu s poľnou zverou a s nebeským vtáctvom; áno, aj morské ryby budú odňaté. Nech sa však nikto nevádi ani nech nikto nekarhá iného, lebo tvoj ľud je ako tí, čo sa pravotia s kňazom. Preto padneš vo dne a s tebou padne aj prorok v noci, a zahubím tvoju matku. Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi nekonal kňazskú službu. Keďže si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvojich synov. Čím viac sa rozmnožili, tým viac proti mne hrešili; ich slávu zmením na hanbu. Živia sa hriechom môjho ľudu a po jeho neprávosti túži ich srdce. A bude: aký ľud, taký kňaz; potrescem ich za ich cesty a odplatím im za ich skutky. Budú jesť, ale sa nenasýtia; budú smilniť, ale sa nerozmnožia, pretože prestali dbať na Hospodina.

Smilstvo a víno a mušt odnímajú srdce. Môj ľud sa radí so svojím drevom a jeho palica mu veští; lebo duch smilstiev ich zviadol, a smilnili, odvrátia sa od svojho Boha. Obetujú na temenách vrchov a pália kadidlo na pahorkoch, pod dubmi, topolmi a brestmi, pretože ich tieň je dobrý; preto budú vaše dcéry smilniť a vaše nevesty cudzoložiť. Nebudem trestať vaše dcéry, keď smilnia, ani vaše nevesty, keď cudzoložia; lebo sami sa oddeľujú s neviestkami a obetujú so smilnicami; preto ľud, ktorý nemá rozumu, padne. Ak aj ty, Izrael, smilniš, nech sa

aspoň Júda nepreviní; nechod'te do Gilgálu ani nevystupujte do Bét-Ávenu a neprisahajte: Ako žije Hospodin! Lebo Izrael je odbojný ako odbojná jalovica; teraz ich Hospodin bude pásť ako baránka na širokom priestranstve. Efraim sa pripojil k modlám; nechaj ho. Ich nápoj skysol; neprestajne smilnili; jej kniežatá s hanbou milujú: Dajte! Vietor ju zviazal do svojich krídel, a budú zahanbení pre svoje obete. Ozeáš 4:1–19.

Varovanie Ozeáša znie, že „Hospodin má spor s obyvateľmi krajiny, pretože v krajine niet pravdy ani milosrdenstva ani poznania Boha.“ Adventizmus je Boží ľud posledných dní. V deň, keď do Millerovej izby vstúpi muž s kefou na prach, adventizmus, vrátane ľudu, kňazov i prorokov, „ktorý nemá porozumenia, padne“, lebo budú „pripútaní k modlám“. Ich modlami sú ich podvrhnuté náuky, votkané do podvrhnutého rámca.

Vzbura, ktorú predstavuje odmietnutie vzrastu poznania, je postupným stupňovaním vzbury, ktoré dospieva až do bodu, keď sa ich skúšobný čas končí vyhlásením, že sú pripútaní k falošným učeniám, ktoré sú vymetené z Millerovej izby. Ich vzbura je znázornená ako neustále páchane smilstva. Od roku 1863 až do ukončenia skúšobného času neprestajne vzdorujú, až napokon sú vyplúť z úst Pána.

Vzbura spočívajúca v odmietaní poznania bola znázornená tým, že „ustavične“ cudzoložili, a hoci nejde o to isté hebrejské slovo, význam je rovnaký ako pri hebrejskom slove „tamid“, ktoré znamená „ustavičný“, a to je v knihe Daniel preložené ako „každodenná“.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v našom štúdiu štyroch kráľovstiev biblického proroctva.

„Potom som v súvislosti s ‚Dennou‘ videla, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí zvestovali volanie o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení na správnom pohľade na ‚Dennú‘; ale od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Review and Herald, November 1, 1850.